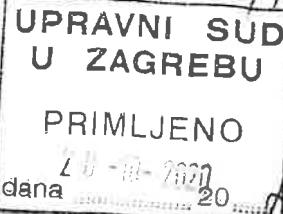

PRIJEMNI ŠTAMBIJL
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Primljeno: 13.11.2020., 08:28 h	
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:
034-0717-01/93	376-08

Uradžbeni broj:
437-20-10

d2580744

Poslovni broj: Usž-2470/19-3

ZAGREB
Frankopanska 16

A
U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Marine Kosović Marković, članica vijeća te više sudske savjetnice Ane Matačin, zapisničarke, u upravnom sporu tužiteljice po opunomoćeniku, ocu,

protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe korisnika i operatora, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: 251 od 14. veljače 2019., na sjednici vijeća održanoj dana 17. srpnja 2020.

p r e s u d i o j e

Žalba tužiteljice se odbija i potvrđuje presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: 251 od 14. veljače 2019. godine.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je odbijen tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, KLASA: UP/I-344-08/17-01/582, URBROJ: 376-05-17-04 od 25. svibnja 2017., kojim je odbačen zahtjev za rješavanje spora korisnika s operatorom javnih usluga zbog nepostojanja pretpostavki za pokretanje postupka.

Tužiteljica pobija prvostupansku presudu u cijelosti iz svih zakonskih razloga. Navodi da je sud povrijedio odredbe sudskega postupka što je utjecalo na zakonito rješavanje ovog predmeta i to zato što je utvrdio da tuženik nije mogao odlučivati o osnovanosti zahtjeva tužiteljice jer nisu bili dostavljeni traženi dokumenti, iako je tužiteljica objasnila zašto nije dostavila tražene dokumente, pri čemu je sud zanemario da je tuženik po zakonu dužan osigurati visoku razinu zaštite tužiteljice kao krajnjeg korisnika, kako je to propisano člankom 5. stavkom 4. točkom 2. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14., 72/17., dalje: ZEK), a zbog čega je, po mišljenju tužiteljice, došlo do povrede članka 5. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17., dalje: ZUS).

Nadalje, tvrdi da joj sud nije omogućio da se izjasni na navode tuženika jer je prijedlog za saslušanje tužiteljice bio odbijen bez obrazloženja i da sud nije utvrdio činjenično stanje, što znači da se pobijana presuda temelji na bitnim povredama odredaba sudskega postupka. Predlaže održati raspravu pred ovim Sudom, usvojiti žalbu i poništiti pobijanu presudu te usvojiti tužbeni zahtjev.

U odgovoru na žalbu tuženik ističe da tužiteljica pogrešno drži da je tuženik dužan pružiti zaštitu krajnjim korisnicima u svim segmentima odnosa s operatorom. Ovo stoga što tuženik zaštitu krajnjih korisnika pruža u okvirima svoje nadležnosti, a ne i izvan nje. Vezano za pojedinačne sporove s operatorom tuženikova nadležnost je propisana u članku 51. ZEK-a. Prema tome tuženik je nadležan za rješavanje sporova krajnjeg korisnika i operatora u vezi s pružanjem usluge, iznosom kojim je korisnik zadužen za pruženu uslugu, kakvoćom pružene usluge, prigovorom zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora ili prigovorom zbog povrede prava u vezi sa zaštitom pristupa otvorenom internetu, jer u tim slučajevima krajnji korisnik usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora tuženiku. Prije pokretanja spora pred tuženikom krajnji korisnik je dužan postupiti sukladno članku 50. ZEK-a, to jest prigovoriti operatoru, što tužiteljica, iako upozorena zaključkom tuženika, nije učinila. Predlaže odbiti žalbu.

Zainteresirana osoba, uredno pozvana, nije dostavila odgovor na žalbu.

Žalba nije osnovana.

Iz podataka spisa nesporno proizlazi da tužiteljica, prije nego li se obratila tuženiku, nije pokrenula postupak sukladno članku 50. ZEK-a, koji propisuje redoslijed pravnih radnji i pravnih lijekova u slučaju nesuglasica krajnjeg korisnika i operatora nepokretnih komunikacijskih usluge, ovdje zainteresirane osobe, glede prava i obveza iz pretplatničkog ugovora.

Odredba članka 51. stavak 1. ZEK-a određuje da krajnji korisnik usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora tuženiku u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 50. stavka 13. ovoga Zakona.

Odredba članka 50. ZEK-a detaljno regulira postupak podnošenja prigovora, koji, prema članku 51. stavku 1. ZEK-a, mora prethoditi pokretanju postupka pred tuženikom, a koji postupak tužiteljica, neovisno o razlozima, nije pokrenula.

Ove odlučne činjenice uopće nisu sporne i prvostupanjski sud ih je pravilno i točno utvrdio pa izvođenjem, po tužiteljici, predloženih dokaza, ne bi došlo do promjene u činjeničnom supstratu. Stoga je prvostupanjski sud, štiteći načelo učinkovitosti iz članka 8. ZUS-a, osnovano odbio dokazne prijedloge tužiteljice.

Prigovor vezan za dužnost tuženika da pruži visoku razinu zaštite krajnjih korisnika i, s tim u vezi, pogrešna primjena materijalnog prava, također nije osnovan, jer se nadležnost tuženika u pogledu zaštite krajnjih korisnika iscrpljuje u postupcima u vezi s pružanjem usluge, iznosom kojim je korisnik zadužen za pruženu uslugu, kakvoćom pružene usluge, prigovorom zbog povrede odredaba pretplatničkog ugovora ili prigovorom zbog povrede prava u vezi sa zaštitom pristupa otvorenom internetu, pod uvjetom da je prethodno proveden postupak iz članka 50. ZEK-a, a tuženiku o tome dostavljen dokaz, što je sve ovdje izostalo.

Ispitujući zakonitost pobijane presude ovaj Sud nalazi da je presuda utemeljena na točno utvrđenom činjeničnom stanju, da je donesena pravilnom primjenom materijalnog prava i nema procesnih povreda koje su utjecale na prava tužiteljice.

Zbog toga je žalba tužiteljice ocijenjena neosnovanom te je, sukladno ovlaštenju iz članka 74. stavka 1. ZUS-a, odlučeno kao u izreci.

U Zagrebu, 17. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća
Evelina Čelović Tomić, v.r.
Za točnost отправка – ovlašteni službenik

